

Részlet Susanna Karly-Berger történeti visszaemlékezéséből

„Emlékezünk azokra, akik akkor *fogságban, internálva* éltek, az elhurcolásban *nélkülöztek*, és emlékezünk ennek az értelmetlen háborúnak minden áldozatára.

Emlékezünk azonban a *megterhelt* sorsú otthon maradt rokonokra, ismerősökre, barátokra, honfitársainkra.

Különösen azonban emlékezünk azokra, akik leggyakrabban mint *ifjak* kerültek a *német hadseregbe*, a *fronton* harcoltak, s hosszú éveken át tartó *szovjet hadifogság* után 1948-ban a *magyarokkal* nem engedtek el, mivel *ők németek*, a *németekkel* 1949-ben nem engedték el őket, mivel Magyarországon születtek, tehát *magyarok*, 5 év után *Oroszországból magyar földre* küldték vissza őket, ahol *sem otthont, sem családot nem találtak* már, ehelyett visszatartották őket, *titokban* – mint a *rabszolgákat* –, mint *„háborús bűnösöket“* a legnehezebb *kényszermunkára* – *szögesdrót mögött, Magyarországon* (hírhedt *fogolytáborokban, Tiszalökön és Kazincbarcikán* tartották őket *fogságban*), *bosszantották*, *emberi mivoltukat megvetve kezelték*, *kizsákmányolták* őket, még 1953 októberében – miután szüleiket, testvéreiket, családjukat már több mint hét éve elűzték a hazájukból, tehát 1953-ban még *agyonlőtték* őket...

Engedjétek meg, hogy elpanaszoljuk ezeknek a fiatal embereknek a halálát! Engedjétek meg, hogy meggyászoljuk a halálát minden fájdalommal sújtott szeretteinknek!”
